

uwe battenberg : mateřština : projekt madona : galerie josefa adamce : praha

20. 12. 09 – 31. 01. 10

Výstava v Obci křesťanů 20. 12. 2009 – 31. 01. 2010
každou středu 14.00 – 19.00 v druhém patře domu

Vernisáž výstavy Projekt Madona

20. prosince 2009 v 18.00 hodin

Úvodní slovo: Uwe Battenberg (s překladem)

Hudební improvizace: Tomáš Matys a spol.

Projekt – Madona

V kontextu této fotografické práce je hranicí vizuálního světa pohled přes rameno malé figurky madony. Fotografovaná fotografie – obraz v obraze, ohraničuje tento viditelný svět z druhé strany. Prostor mezi madonou a fotografovanou skutečností je místem pro pozorovatele. Ten jej může navštívit, zkoumat a tázat se.

Prostor zdánlivý se tak proměňuje v pravdě-podobný.

Cílem je umělecké zdání. V obrazech madon starých mistrů se nemluví. Vnitřní neslyšitelná řeč spojuje postavy v prostoru obrazu. „Nonverbální komunikace“ je tajemstvím těchto obrazů. Raffaelovy obrazy shlížejí dolů na děťátko, na děti. Někdy se dívá matka společně se svým dítětem na události, které se neodehrávají uvnitř tohoto obrazového prostoru.

Samotná Sixtinská madona kráčí se svým synem až na okraj prostoru obrazu. Ona i syn se dívají na toho, kdo stojí před nimi. Skrze gesto, kterým se čelo dítěte dotýká matčiny tváře, skrze jejich společný pohled máme dojem, že jsou bez potřeby mluvit srozuměni.

Proniknutí. Atmosféra je protkána tvářemi andělů a nezrozených. Ti se dívají na tuto mocnou událost – matka a dítě sestupují na práh bytí, k nám tady a teď. Ještě jeden krok a všichni nebeští aktéři se dívají směrem, kterým se madona ubírá – přes její rameno.

Je-li vše řečeno, vnitřní rozhovor suší slzy proplakané pro to neuchopitelné, každodenní.

Přínosem tohoto rozhovoru je hudba budoucnosti.

Uwe Battenberg, říjen 2008, překlad: Tomáš Boněk a Eliška Nedomlelová

Rückenansicht

Im Kontext meiner fotografischen Arbeit, markiert die Rückenansicht der kleinen Madonnenfigurine eine Grenze des visuellen Feldes. Die fotografierte Fotografie, das Bild im Bild, begrenzt diesen Raum zum anderen Ende. Der dreidimensionale Raum in seiner fotografischen Illusion, endet dort wo es keine sichtbaren Dinge mehr zu sehen gibt. Auch innerhalb der beschriebenen Grenzen gibt es nichts zu sehen.

Allein der Betrachter mag diesen künstlichen Raum befragen, begehen, versuchen, besuchen. Den schein-baren Raum kann er sich zum wahr-scheinlichen phantasieren. Der künstlerische Schein ist Ziel. Weil das Bild grenzt, vermag es zu sprechen. In den Madonnenbildern der alten Meister wird nicht geredet.

Eine lautlose, innere Sprache verwebt die Figuren in den Bildraum. Die „nonverbale Kommunikation“, ist das Geheimnis dieser Bilder. Raffaels Madonnen blicken meist sanft herab auf das Kind, auf die Kinder. Manchmal schauen Mutter und Kind gemeinsam auf ein Ereignis, welches sich ausserhalb des Bildraumes befindet. Allein die Madonna – Sixtina schreitet mit dem Sohn auf den Armen an die Schwelle des Bildraumes. Beide, Kind und Mutter blicken den Betrachter an. Die Geste, mit welcher die Stirn des Kindes die Wange der Mutter berührt, der Blick beider, welcher wie ein gemeinsamer anmutet, scheinen sprachlos – einverstanden.

Durchdringung. Die Atmosphäre ist reich von Engelsköpfen und Ungeborenen. Diese schauen auf das gewaltige Ereignis. Die Mutter und ihr Kind schreiten herab an die Schwelle zum Diesseits, zu uns, hier und jetzt. Abschied, Die Luft anhalten. Nur noch einen Schritt, und alle himmlischen Akteure schauen der Madonna nach, in den Rücken.

Ist alles gesagt, trägt und erträgt das innere Gespräch, tröstet, trocknet Tränen, geweint um das Unfassliche, Alltägliche.

Sein Ertrag ist Zukunftsmusik.

Uwe Battenberg, Okt. 2008